

Sevinc Nuruqızı

Ağabəyim ağa

2015 (5-201) - 0
131

Sevinc Nuruqızı

Ağabəyim ağa

2015-fond

F. Köçəri adına
Azərbaycan Dövlət Uşaq
KİTABXANASI
INV. № 59002

Redaktoru: *Məsudə Əvəzqızı*
Bədii və texniki redaktoru: *Abdulla Ələkbərov*
Korrektoru: *Ülkər Şahmuradova*
Rəssamı: *Vəfa Allahyarova*
Kompüter tərtibatçısı: *Təhmasib Mehdiyev*

Sevinc Nuruqızı

N89 Ağabəyim ağa. Bakı, «Aspoliqraf», 2010, 16 səh.

Müəllif hüquqları qorunur. Nəşriyyatın xüsusi icazəsi olmadan bu kitabın illüstrasiyalarından istifadə etmək, kitabı və yaxud onun hər hansı hissəsini çap etdirmək və yaymaq qadağandır.

N $\frac{4803060201}{053}$ 2010

© «Aspoliqraf», 2010

Sevinc Nuruqızı
(*İmanova Sevinc Nuru qızı*)
Ağabəyim ağa
Bakı, «Aspoliqraf», 2010.
Çapa imzalanmışdır 08.11.2010.
Kağız formatı 60x84 $\frac{1}{8}$.
Sifariş 74. Qiyməti müqavilə ilə.

«Aspoliqraf LTD» MMC nəşriyyat-poliqrafiya müəssisəsi
Bakı, AZ 1052, F.Xoyski küç., 121^A
Əlaqə telefonları: (+994-12) 567-81-28/29
e-mail: aspoligraf_az@yahoo.com

Üzü pəncərəyə dayanmış Ağabəyim ağa əlindəki zərif tikməli ipək dəsmalla gözlərinin yaşını sildi. Günəş gah buludların arxasından çıxıb azacıq özünü göstərir, gah da yenidən buludun arxasına çəkilib gizlənirdi. Günəş yox olan kimi də qapqara bulud layı sakitcə irəliyə çıxaraq, yamyaşıl çəmən bir parçasına qara kölgə çəkirdi. Ağabəyim ağa diqqətlə günəşlə buludun yerdəyişməsini seyr edir, özlüyündə bu mübarizəni xeyirlə şərin oyununa bənzədirdi. Pəncərənin önündəki ağaca qonmuş sərcələr də qara kölgə yaxınlaşanda məyus-məyus ətrafa boylanır, boz quyruqlarını ağacın tilişkəli gövdəsinə çirpib darayırdılar. Günəş görünəndə isə cikkildəşə-cikkildəşə sanki «Günəş gəldi, günəş gəldi» deyərək sevinc müjdəsi yetirir, günəşdə parıldayan dimdiklərini bir-birinə yaxınlaşdırıb sevincdiklərini anladırırdılar.
Ağabəyim ağa gözünün

yaşını quruda bilməyən tikməli dəsmalını
gümüş belbağısının altına keçirdib pəncərəni
açdı. İpək kimi ovcunda tutduğu çörək qırın-
tılarını irəli uzatdı. Sərçələr bir-birinə bax-
dılar. Açılan pəncərənin səsindən qorxub bir
budaq arxaya hoppandılar. Amma açıq pən-
cərə tayından uzanmış xeyirxah əlin cazibəsi
onları rahat buraxmadı. Dimdiklərini bir-
birinə sürtüb pıçıladaşdılar:

— Gedəkmi? Hə, bacıcan? Bizi çağırır.
Çox kədərlidir...

— Görürəm... Bayaقدan ağlayır. Getdik...
Onlar uçub Ağabəyim ağanın ovcuna qon-
dular. Xanımın kədərli üzünə ani bir sevinc gəl-
di. Dodaqları təbəssümdən işıqlandı. Pıçıldadı:

— Nə yaxşı. Qorxmadınız. Gəldiniz. Qəribəm.
Çox qəribəm. Məni tək qoymaq istəmədiniz, hə?

Gözyaşı onu yenidən boğdu. Sərçələr əlindəki çörək
qırıntılarını həvəslə dənledikcə ovcu qıdıqlanırdı:

— Dərdimi sizinlə bölüşmək istədim. Axı siz də
vətənə sadıqsınız. Bapbalaca canınızla onun istisinə,
soyuğuna, qızmar günəsinə, sərt şaxtasına dözüb
dayanırsınız. Uçmursunuz. Vətəni tərk edib getmir-
siniz heç yerə...

Sərçələr onun söhbətindən heç nə anlamasalar da öz
qayğıkeşliklərilə ona dərd ortağı olmuşdular. Xan
qızına — qürbətdə Vətən həsrəti ilə yaşayan Ağabəyim
ağaya. Çox dinləmişdilər onun vətən həsrətli bayatı-
larını. Fətəli şahın müşk-ənbər ətri verən sarayında,
uzaq yurdda qoyub gəldiyi Qarabağının, Şuşasının
həsrəti ilə yanan bir gözəlin sirdaşı olmuşdular.

Ağabəyim ağanın qapısını döydülər. İpək əlin için-
dən həvəslə çörək ovuntuları dənleyen sərçələr səksən-
dilər. Pırıldayıb bir göz qırpımında yoxa çıxdılar.
Ağabəyim ağa sonuncu tikələrini yeməyib uçan sərçə-
lərin ürkəkliyinə güldü. Dəməşq xarasından tikilib,
qızılı saplarla işlənib, güləbətənlə bəzənmiş donunu
xışıldada-xışıldada qayıdıb masasının arxasına keçdi.
Amiranə səslə:

— Buyurun, — dedi.

Gələn iran hökmdarı Fətəli şah idi. O, İbrahim
xanın qızı Ağabəyim ağanın həyat yoldaşı idi. Heç
vaxt qapını döyməmiş onun otağına girməzdi. Fətəli
şah irəli yeridi. Ağabəyim ağanın bir az açılmış
bənizi yenə tutuldu. Sanki üzünün

günəşi getdi. Qara buludların

kölgəsi çəkildi bənizinə:

— Nə əmr edirsiniz?

— Əmr etməyə gəlməmişəm. Əmr edilən kəsin
hüzuruna gəlməzlər. Onu hüzura gətirdərlər.

— Şahdan əmr olsaydı, gələrdim.

— İstərdim ki, bu sözləri başqa cür eşidim.

— Təxminən necə?

— Təxminən belə — şahdan əmr olsaydı, sevərdim.

— Şahım, bu böyüklükdə səltənətin tək hakimisiniz.
Məgər indiyədək yəqin etməmişiniz ki, əmrlə sevmək
olmaz. Qürbətdə Vətən həsrəti bütün sevgilərin üzərinə
kölgə çəkir.

O, bunu dediyi anda günəş yenə buludların arxa-
sında gizləndi. Otağa qaranlıq çökdü.

Ağabəyim ağa pəncərəyə yaxınlaşdı. Günəş son
şəfəqlərini yığıb buludun arxasında gizlənmişdi:

— Bax belə, şahım. Qara buludlar günəşin üzünə
kölgə çəkdiyi kimi, Şuşa həsrəti də bütün ruhuma
kölgə salıb.

Fətəli şahə sanki ipucu verildi. Donmuş sifəti
avazıdı. Qəzəblə yuxarı doğru dartılmış qaşları endi.
Gülümsündü:

— Şuşa həsrəti... Elə isə bu həsrətə bu gün son qoyaq.
Elə bu dəqiqə.

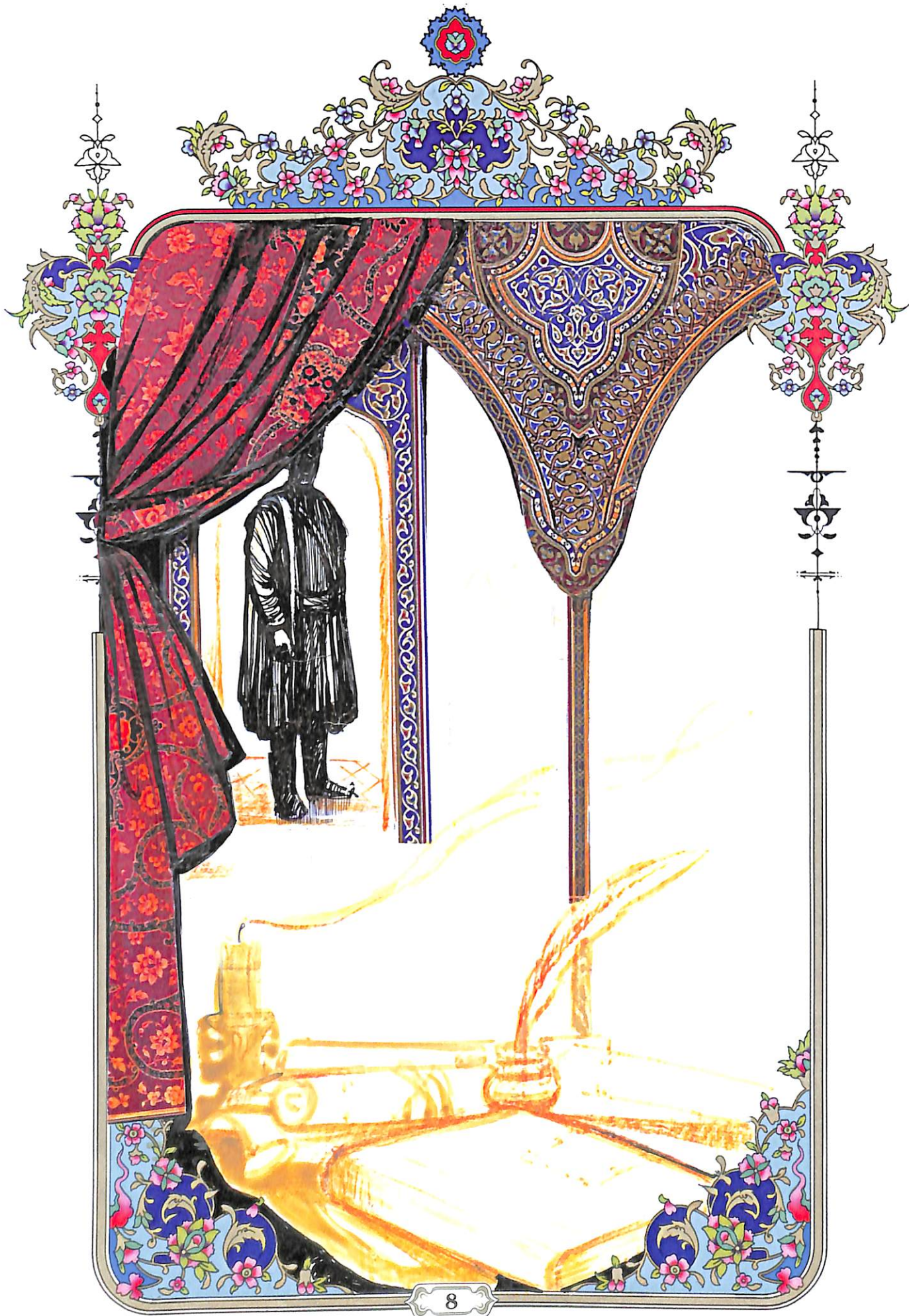
Ağabəyim ağa sevinclə irəli atıldı:

— Dönürəmmi? Şuşaya... Həsrətini çəkdiyim Şuşa-
ma dönürəm? Elə demək istədiniz? Düz başa düşdüm-
mü sizi?

Fətəli şah bu sevincdən bir qədər narahat oldu.
Tələş içində nəzərlərini Ağabəyim ağanın sual dolu
gözlərindən çəkdi. Lakin sevdiyi bu ağıllı qadının
inadını qıra biləcək hesab etdiyi tədbirə içində böyük
inamı var idi.

— Tələsməyin, indi görəcəksiniz. Mən sizə
qürbətdə «Vətən» hədiyyə edəcəm.

Sevginizi qazanmaq üçün bütün
iztirabınıza son qoyacağam. Gəlin
mənimlə...

*Vətən saği olub andan,
Yaxıncasın xanbilbul.
Vətən bən yərin olub andan,
Möhsün allı sən, bilbul?*

Onlar bir gülüstanın içiylə irəliləyirdilər. Yaşıl çəmənlərin otu Ağabəyim ağanın hərarətindən isinirdi. Ondan sevgi və məhəbbət uman qızılgüllərin şegli ləçəkləri xəfif küləyin təmasından titrəyirdi. Addımladıqca boynuna, boğazına toxunan yarpaqlar, min bir rəngli, ətirli çiçəklər, güllər, kəklikotular, yarpızlar «Sev bizi!», «Sev!» Şuşadan gəlmişik. İllərdir həsrətində olduğun Qarabağdan gəlmişik sənə sirdaş olaq. Gəlmişik ki, Vətən həsrətli yarana məlhəm olaq. Sev bizi. Nə olar?! Unut bir anlığa

dağlar gözəli Şuşanı. Unut! Ovun bizimlə...
Vətən bağı gətirmişik sənə. Vətən bağı...

Yarpaqların, gül-çiçəklərin, otların dilini
bilirmiş kimi Ağabəyim ağanın ürəyi
çırpındı. Nəvazişlə əlini qızılgüllərin
yanağında gəzdirdi. Sonra pıçıldadı:

— Hanı? Mənim Vətənimin
bağında bənzərsiz bir çiçək vardı. O
düzlərin xalısının hər ilməsindən o
çiçək boylanardı. Cıdır düzünün
xəfif mehi ilə daranardı.

Dağların arxasından doğan
günəşlə bir oyanar, batan
günəşlə bir yatarı. Bəs, hanı
Vətən bağına xarıbülbulü?!

Hanı?!

Ağabəyim ağanın qəmli
sinəsindən bir bayatı qanadlandı:

Vətən bağı al-əlvandır
Yox üstündə xarıbülbul.
Nədən hər yerin əlvandır
Köksün altı sarı bülbül?

Fətəli şah bayatını dinlədi.

Sonra Ağabəyim ağanın
yanağından süzülən dam-
cılar göründü gözünə.

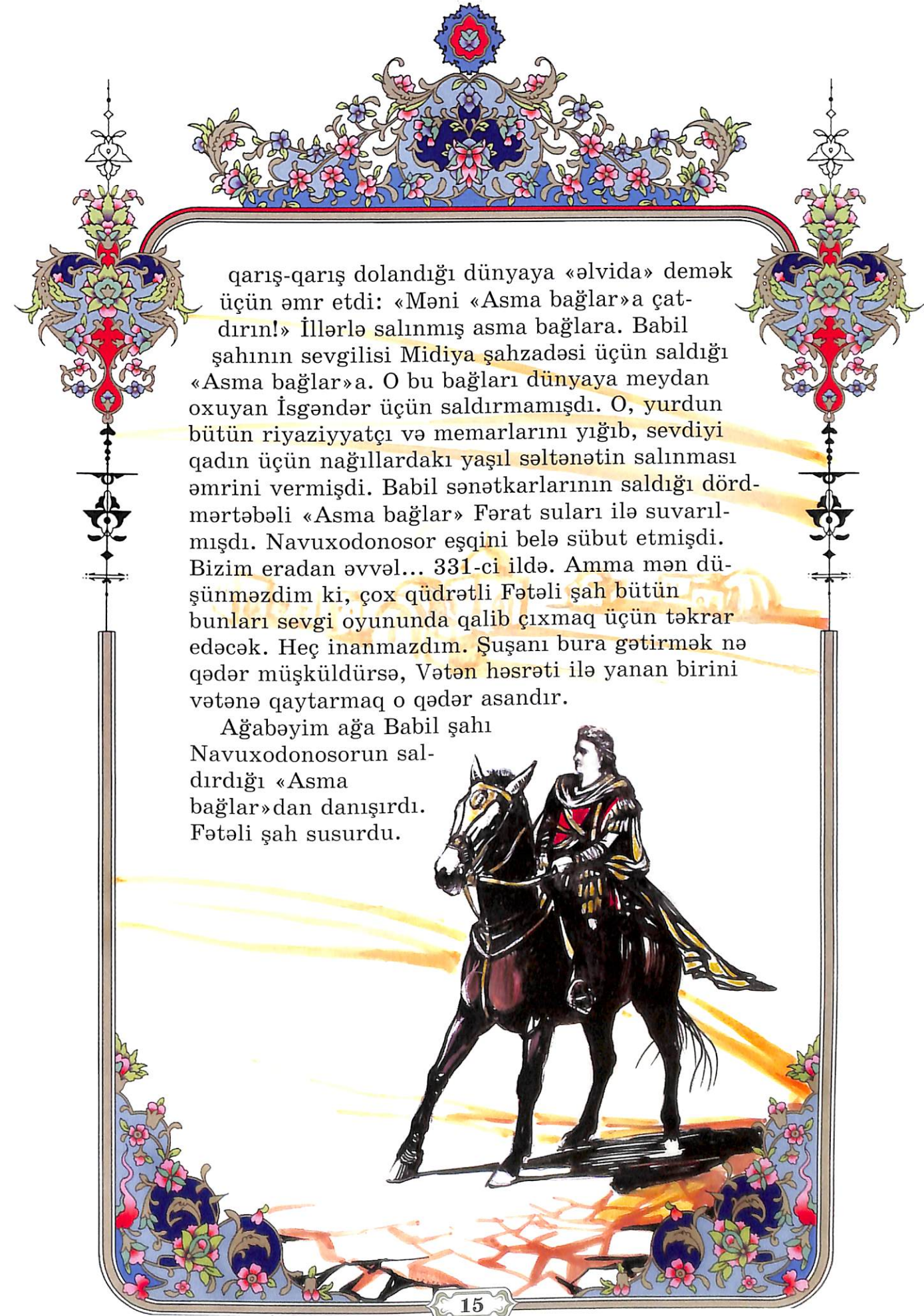
Üzünü çevirməyə çalışdı.

Alınmadı. O, bir an nə edəcəyini bilmədi. Din-
lədi onun dediklərini. Şuşa dağlarının mərd
qızını dinləməməyə vicdanı yol vermədi. Həs-
sas və ağıllı Ağabəyim ağa şahın bu vəziyyə-
tini duyaraq ona bir əhvalatı xatırlatdı:

— Şahım, Şərqi hökmdarı İsgəndər can
üstəydi. Sonuncu yürüş etdiyi günəşin yan-
dırıcı istisindən boğulan toz basmış şəhə-
rin boz, acınacaqlı, sapsarı saralmış
divarlarla dolu qoynunda ölmək dünya
gözəlliklərini qılınca təslim edən bir
sərkərdə üçün ağlasığmaz idi. O bu

boz, rəngsiz, həyatın bütün şux rəng-
lərinə həsrət məkanda boğulmamaq, son
nəfəsini yaşıllıqlar qoynunda alıb, illərlə

qarış-qarış dolandığı dünyaya «əlvida» demək üçün əmr etdi: «Məni «Asma bağlar»a çatdırın!» İllərlə salınmış asma bağlara. Babil şahının sevgilisi Midiya şahzadəsi üçün saldıqı «Asma bağlar»a. O bu bağları dünyaya meydan oxuyan İsgəndər üçün saldırmamışdı. O, yurdun bütün riyaziyyatçı və memarlarını yığıb, sevdiyi qadın üçün nağıllardakı yaşıl səltənətin salınması əmrini vermişdi. Babil sənətkarlarının saldıqı dördmərtəbəli «Asma bağlar» Fərat suları ilə suvarılmışdı. Navuxodonosor eşqini belə sübut etmişdi. Bizim eradan əvvəl... 331-ci ildə. Amma mən düşünməzdim ki, çox qüdrətli Fətəli şah bütün bunları sevgi oyununda qalib çıxmaq üçün təkrar edəcək. Heç inanmazdım. Şuşanı bura gətirmək nə qədər müşküldürsə, Vətən həsrəti ilə yanan birini vətənə qaytarmaq o qədər asandır.

Ağabəyim ağa Babil şahı Navuxodonosorun saldırdığı «Asma bağlar»dan danışdı. Fətəli şah susurdu.

Şuşa bulaqlarının buz
kimi suyundan içmiş, Şuşa
xanı İbrahim xanın kişi
kimi cəsarətli qızının qarşı-
sında yeganə çıxış yolu elə
susub dayanmaq idi. Hər kəsi diz
çökdürməyə qadir əzəmətli şah zərif bir
qadının qarşısında acizliklə susub dayanmışdı.

İllər keçdi. Ağabəyim ağa Şuşaya həsrət qaldı.
Ömrünü Fətəli şahın Qum şəhərində onun üçün
ucaltdığı sarayda başa vurdu. Və Vətən həsrətini
yanan qəlbində o dünyaya apardı...

F. Köçərli adına
Azərbaycan Dövlət
KITABXANA
INV. № 59002

